

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/29236 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 2 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 16 mei 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 juli 2007, verzonden op 3 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

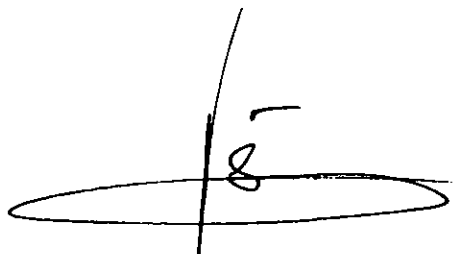
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 september 2007

154-527.

Verzonden: 10 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank te 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j" artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/29236 en AWB 06/29237

inzake: geboren op , van Chinese nationaliteit,
eiser/verzoeker, hierna te noemen eiser,
gemachtigde: mr. J. van Bennekom, advocaat Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.P. Vervoer, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 23 maart 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning
regulier voor bepaalde tijd onder de beperking te

. Bij besluit van 30 januari 2006, verzonden op 1 februari 2006, heeft verweerder de
aanvraag afgewezen. Bij bezwaarschrift van 28 februari 2006 heeft eiser bezwaar gemaakt.
Verweerder heeft bij besluit van 16 mei 2006, bekendgemaakt op 18 mei 2006, het bezwaar
ongegrond verklaard.

2. Bij beroepschrift van 15 juni 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.
De gronden van het beroep zijn binnengekomen op 14 juli 2006. Eiser heeft tevens verzocht een
voorlopige voorziening te treffen teneinde de uitzetting hangende de beroepsfase achterwege te laten.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 juni 2007. Eiser is aldaar vertegenwoordigd
door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde
gemachtigde.

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting
gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking
komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Hij heeft niet aangetoond dat hij zelfstandig en duurzaam
beschikt over voldoende middelen van bestaan uit arbeid bij te . De
onderneming is met ingang van 27 juli 2005 opgeheven. Voor zover eiser verblijf
beoogt voor arbeid bij , zal eiser hiertoe een nieuwe aanvraag
moeten indienen. Ten slotte stelt verweerder dat de weigering verblijf toe te staan geen schending
betekent van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM).

AWB 06/29236 en AWB 06/29237

2

2. Eiser heeft hier tegen in beroep - samengevat - het volgende naar voren gebracht.

- a. Verweerder heeft, mede gelet op artikel 8 van het EVRM, de hoorplicht geschonden.
- b. Eiser voldeed tot 27 juli 2005 aan het middelenvereiste en verweerder had daarom een verblijfsvergunning kunnen verlenen voor een kortere periode dan 1 jaar. De stelling dat eiser, gelet op de wijziging van het verblijfsdoel, een nieuwe aanvraag moet indienen is in strijd met de Awb.
- c. Verweerder had, gelet op de feiten en omstandigheden, moeten afwijken van zijn beleid.
- d. Er is sprake van schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Eisers geval dient te worden beoordeeld in het kader van voortgezet verblijf omdat hij al enige tijd in Nederland verblijft. Aan de banden van eiser met Nederland dient een groter gewicht toe te komen.

3. Op grond van artikel 16, eerste lid en onder g, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

4. Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder f, van het Vb 2000 kan de in artikel 14 van de Vw 2000 bedoelde vergunning worden verleend onder de beperking "het verrichten van arbeid in loondienst".

5. Ingevolge artikel 3.100 van het Vb 2000 dient, indien de vreemdeling, hangende de besluitvorming op een eerdere aanvraag, wijziging van het gevraagde verblijfsdoel wenst, een nieuwe aanvraag in te dienen.

Ingevolge verweerders beleid, neergelegd in paragraaf B1/2.1.1. van de Vreemdelingencirculaire 2000, moet op de aanvraag worden beschikt zoals zij is ingediend en mag niet iets anders worden toegewezen of afgewezen dan is aangevraagd. Indien de wijziging dermate gering is dat redelijkerwijs niet meer van een wijziging kan worden gesproken, hoeft geen nieuwe aanvraag te worden ingediend. In een dergelijk geval kan de beperking kan dus wel anders luiden dan hetgeen is aangevraagd.

6. Vastgesteld wordt dat eiser heeft verzocht om een verblijfsvergunning onder de beperking arbeid in loondienst bij _____ te _____. Voorts staat vast dat deze onderneming sedert 27 juli 2005 is opgeheven. Aan het oorspronkelijk beoogde verblijfsdoel wordt dan ook niet langer voldaan. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet meer wordt voldaan aan de beperking waaronder de verblijfsvergunning is gevraagd.

7. Voorts heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat, indien eiser in aanmerking wenst te komen voor een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met het verrichten van arbeid bij _____, hij daartoe ingevolge artikel 3.100 van het Vb 2000 een nieuwe aanvraag zal moeten indienen. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat deze wijziging van werkgever (in de bezwaarfase) niet is aan te merken als een dermate geringe wijziging van het gevraagde verblijfsdoel dat redelijkerwijs niet meer van een wijziging kan worden gesproken. Van strijd met de bepalingen van de Awb is de rechtbank niet gebleken. Voorts mist het door eiser ingeroepen artikel 4:84 van de Awb toepassing, nu artikel 3.100 Vb een algemeen verbindend voorschrift betreft.

8. Met betrekking tot beroep van eiser op schending van artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de AbRS) heeft in een uitspraak van 23 januari 2007 (200605835/1) overwogen dat een vreemdeling bij zijn aanvraag om vergunningverlening het specifieke verblijfsdoel, in verband waarmee hij in Nederland wenst te verblijven moet opgeven, opdat onderzocht kan worden of een en zo ja, welke aan de verblijfsvergunning te verbinden beperking van toepassing is. De beoordeling of artikel 8 van het

AWB 06/29236 en AWB 06/29237

3

EVRM tot verlening van een verblijfsvergunning kan leiden zal in dit stelsel dan ook plaatsvinden naar aanleiding van een aanvraag om toelating voor dat doel. In dat kader kan ook beoordeeld worden of, indien aan de vereisten voor verlening van een vergunning voor dat doel niet wordt voldaan, artikel 8 van het EVRM niettemin tot vergunningverlening noopt, aldus de AbRS. Onder verwijzing naar deze uitspraak concludeert de rechtbank dat de door eiser in het onderhavige beroep betoogde ten aanzien van artikel 8 EVRM niet kan leiden tot gegrondverklaring van het beroep. Opgemerkt zij dat het eiser, indien hij meent aanspraak te kunnen ontlenen aan dit artikel, vrijstaat een daartoe strekkende aanvraag in te dienen.

9. Ten slotte wordt overwogen dat verweerder, mede gelet op het voorgaande, terecht heeft geoordeeld dat het bezwaar kennelijk ongegrond is en derhalve van het horen van eiser kon afzien.

10. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Het beroep dient ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

11. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

12. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

13. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/29236 en AWB 06/29237

4

III. BESLISSING

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/29236

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/29237

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 2 juli 2007 door mr. K. Mans, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. G. Panday, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 23 JUL 2007

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Conc.: GP
Coll: *GP*
D: C

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

1

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
fax 070-365 13 80

mr. J. van Bennekom
advocaat en procureur
Burg. Tellegenstraat 226
1073 KG Amsterdam
tel/fax 020 664 99 05

Betreft: hoger beroep van uitspraak d.d. 3 juli 2007
Rechtbank Den Haag, zittinghoudend te Amsterdam,
Awb 07/29236
naam appellant
tegen de Staatssecretaris van Justitie
Onze ref.: 0602

3335-A

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 JUL 2007 ✓	
ZAAKNR.	
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Ondergetekende, mr. J. van Bennekom, advocaat en procureur, gevestigd te (1073 KG) Amsterdam, kantoor houdend aldaar aan de Burg. Tellegenstraat 226, stelt hiermee namens , wonende te in Nederland, verder te noemen appellant, hoger beroep in tegen de hierbij overgelegde uitspraak Awb 07/29236, d.d. 3 juli 2007, van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudend te Amsterdam.

Bij genoemde uitspraak is ongegrond verklaard het beroep van appellant tegen het besluit van de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie, heden de Staatssecretaris van Justitie, d.d. 16 mei 2006, bij welk besluit is ongegrond verklaard het bezwaarschrift van appellant tegen het besluit van verweerder d.d. 30 januari 2006 waarbij de aanvraag van appellant d.d. 23 maart 2005 tot verlening van een verblijfsvergunning afgewezen.

Ondergetekende verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Appellant kiest terzake van dit hoger beroep domicilie ten kantore van ondergetekende te (1073 KG) Amsterdam aan de Burg. Tellegenstraat 226.

Gemachtigde verzoek het ten deze verschuldigde griffierecht te zijner laste te brengen.

Appellant verzoekt al hetgeen door of namens hem in eerdere aanleg naar voren is gebracht als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Tegen de bestreden uitspraak van de rechtbank voert ondergetekende namens appellant de navolgende grieven aan.

GRIEF 1

De uitspraak waartegen wordt opgekomen berust op een innerlijk tegenstrijdige, althans onbegrijpelijke en niet voldoende gemotiveerde redenering.

De Rechtbank overweegt sub 7, blad 2, 2e t/m 4e volzin:

"Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat deze wijziging van werkgever (in de bezwaarfase) niet is aan te merken als een dermate geringe wijziging van het gevraagde verblijfsdoel dat redelijkerwijs niet meer van een wijziging kan worden gesproken. Van strijd met de bepalingen van de Awb is de rechtbank niet gebleken. Voorts mist het ingeroepen

artikel 4:84 van de Awb toepassing, nu artikel 3.100 Vb een algemeen verbindend voorschrift betreft."

De Rechtbank overweegt sub 5:

"Ingevolge artikel 3.100 van het Vb 2000 dient, indien de vreemdeling, hangende de besluitvorming op een eerdere aanvraag, wijziging van het gevraagde verblijfsdoel wenst, een nieuwe aanvraag in te dienen. Ingevolge artikel 3.100 van het Vb 2000 dient, indien de vreemdeling, hangende de besluitvorming Ingevolge verweerders beleid, neergelegd in paragraaf B1/2.1.1. van de Vreemdelingencirculaire 200, moet op de aanvraag worden beschikt zoals zij is ingediende en mag niet iets anders worden toegewezen of afgewezen dan is aangevraagd."

Krachtens art. 14 Vw 2000, tweede lid wordt een verblijfsvergunning voor het verblijfsdoel verleend onder bij de algemene maatregel van bestuur gestelde beperking, die in casu blijkens art. 3.4 Vb 2000, lid 1, aanhef en sub h, betreft het verrichten van arbeid in loondienst, waaraan art. 3.31 Vb 2000 nadere regels stelt.

Appellant heeft de aanvraag ingediend voor het verblijfsdoel arbeid in loondienst. Niet valt af te leiden uit de tekst van voornoemde bepalingen dat bij wijziging van werkgever het verblijfsdoel arbeid in loondienst wijzigt.

De presumptie dat in casu sprake zou zijn van een wijziging verblijfsdoel, respectievelijk geringe wijziging van verblijfsdoel is dan ook niet juist.

De uitspraak berust op een niet juist uitgangspunt en kan niet in stand blijven.

Ook de constatering dat een beroep op art. 4:48 Vb 2000 niet kan slagen is niet juist, aangezien de uitvoering van art. 3.100 Vb 2000 afhangt van het in paragraaf B1/2.1.1. vastgelegd beleid en het beleid niet voldoende motiveert waarom in het kader van de ex art. 7:2 Awb voorgeschreven heroverwegingsplicht niet tegemoetgekomen kan worden aan het bezwaar op basis van het wegen van alle feiten en omstandigheden.

In casu dient aan het belang van appellant een groter gewicht toegekend te worden, aangezien appellant weldegelijk aan het doel, het verrichten van arbeid in loondienst, waarmee voldoende zelfstandig verworven inkomsten worden gegenereerd, voldoet en daarmee het belang van de staat bij bescherming van het economisch welzijn niet in het geding is en het besluit het verblijfsdoel niet toe te staan niet wordt gerechtvaardigd.

GRIEF 2

De uitspraak waartegen wordt opgekomen berust op een innerlijk tegenstrijdige, althans onbegrijpelijke redenering.

De Rechtbank overweegt sub 8, blad 2, laatste zin t/m blad 3, 4^e zin:

"De beoordeling of artikel 8 van het EVRM tot verlening van een verblijfsvergunning kan leiden zal in dit stelsel dan ook plaatsvinden naar aanleiding van een aanvraag om toelating tot dat doel. In dat kader kan ook beoordeeld worden of, indien aan de vereisten voor een verlening van een vergunning voor dat doel niet wordt voldaan, artikel 8 van het EVRM niettemin tot vergunningverlening noopt, aldus de AbRS. Onder verwijzing naar deze uitspraak

3

concludeert de rechtbank dat de door eiser in het onderhavige beroep betoogde ten aanzien van artikel 8 EVRM niet kan leiden tot gegrondverklaring van het beroep."

Niet valt in te zien uit welke bewoordingen van art.8 EVRM kan worden afgeleid dat de werking van dit mensenrecht kan worden beperkt tot een aanvraag om toelating voor dat doel.

Noch de tekst, noch de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens geeft aanleiding tot de gedachte dat de werking van deze mensenrechten bepaling afhankelijk kan worden gesteld van formele vereisten.

Evenmin valt in te zien waarom verweerder het beleid kan voorstaan dat niet op basis van feitencomplex ambthalfve tegemoetgekomen kan worden aan een op art.8 EVRM gestoeld verblijfsrecht, terwijl verweerder welgelijk ambtshalve tot verleningen van verblijfsvergunningen overgaat in andere gevallen en zo blijkbaar wel voorbij kan gaan aan het voorgestane onderscheid.

Mensenrechten gelden uit de aard der zaak in elke situatie waarin een mens komt te verkeren en zijn te allen tijde in rechte inroepbaar. Het ontkennen van dit fundamentele recht is an sich een schending van artt.6 en 8 EVRM jo. art.1 Protocol Nr.1 bij het EVRM.

Immers, het niet inhoudelijk toetsen aan art.8 EVRM, in casus met name het element privéleven, betekent tevens dat appellant niet de gelegenheid krijgt al zijn burgerlijke rechten, waaronder het recht op eigendom dat door art.1 Protocol Nr. 1 wordt beschermd en in casu geschonden wordt doordat door het besluit appellant niet langer beschikt over een verblijfstitel die hem toestaat arbeid te verrichten.

Deze motivering is geleet op het voorgaande niet draagkrachtig en innerlijk tegenstrijdig.

Daarmee wordt art.8:69 Awb, eerste lid geschonden, aangezien het beroepsschrift uitgebreid en beargumenteerd ingaat op het belang en de wijze van toetsing aan art.8 EVRM.

Daarmee wordt ook art.8:69 Awb, tweede lid geschonden, aangezien geen ambthalfve invulling wordt gegeven aan de noodzaak de toetsing aan art.8 EVRM op de door het EHRM voorgeschreven wijze te doen plaatsvinden.

Immers, het EHRM hamert er op dat naar de feiten en omstandigheden gekeken moet worden en niet met wegingen in abstracto en ficties kan worden volstaan.

Niet is gebleken op welk belang de inmenging door de (staats)organen gerechtvaardigd, noch hoe de toets aan de beginselen van subsidiariteit en proportionaliteit worden gemaakt.

Het Hof voor de Rechten van de Mens wordt van de hardnekkigheid waarmee de staten mensenrechten ontkennen dat het in de zaak ' EHRM 12 10 2006, 13178/03

en - België), de zaak nog eens op een rijtje zet. Het Hof herhaalt, in r.o. 77, een inbreuk is niet gerechtvaardigd, indien:

- 1) die niet is voorzien bij wet, en
- 2) niet gerechtvaardigd wordt door een der gronden van het tweede lid, en
- 3) niet blijkt dit 'noodzakelijk is in een democratische samenleving' en
- 4) niet voldoet aan het proportionaliteitsbeginsel.

Bezien moet worden of de inmenging gerechtvaardigd is, en voldoet aan de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Daarvan geeft de uitspraak waartegen hier wordt opgekomen, noch de bestreden beschikking, niet (voldoende) blijkt, hetgeen an sich in strijd is met art. 8 EVRM en het zorgvuldigheid- en motiveringsbeginsel.

Weliswaar mag de staat een migratiebeleid voeren, maar bij het waken aan grens is er een andere grens: de staat moet ervoor waken dat andere, internationale mensenrechtelijke verplichtingen en principes daarbij niet overhoord gegooid worden, blijken r.o. 81, ib idem:

"La Convention ne garantit, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (arrêts c. Belgique du 18 février 1991, série A no 193, p. 19, § 43 ; c. France du 26 mars 1992, série A no 234-A, p. 27, § 74). Par ailleurs, il incombe aux Etats contractants d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de leur droit de contrôler l'entrée et le séjour des non-nationaux, en vertu d'un principe de droit international bien établi.

A cet égard, la détention dans les centres de rétention d'étrangers en attente d'expulsion n'est acceptable que pour permettre aux Etats de combattre l'immigration clandestine tout en respectant leurs engagements internationaux, au rang desquels se trouvent ceux nés de la Convention ainsi que de la Convention de New York de 1989 sur les droits de l'enfant (ratifiée par la Belgique en 1991)."

Kortom de staat moet handelen in overeenstemming met de internationale verplichtingen, die voortvloeien uit de Europese Conventie (het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden).

CONCLUSIE

Op voormelde gronden verzoekt appellant uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en het beroep tegen het besluit van verweerder d.d. 15 januari 2007 alsnog gegrond te verklaren met vernietiging van dat besluit, dan wel de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen, met veroordeling van verweerder in de kosten van het hoger beroep.

Amsterdam, 31 juli 2007

mr. J. van Bennekom,
gemachtigde

Bijlage(n):

uitspraak d.d. 3 juli 2007 Rechtbank Den Haag, zittinghoudend te Amsterdam, Awh 07/29236